

ledning til at foreslå ændringer i klausulperiodens længde.»

Vi mener imidlertid ikke, at socialministeriet har ret i disse betragtninger. For det første er de »sagkyndige udtalelser« afgivet på forkerte forudsætninger. Det er muligt, at de er korrekte, hvad angår biler i al almindelighed, men de er i hvert fald ikke korrekte, hvad angår invalidebiler. For det andet er bilinspektionens skøn over reparationsudgifterne efterhånden gjort helt til skamme, idet adskillige personer med handicap kan fortælle om voldsomme reparationsudgifter i bilens 4. og 5. leveår. Blandt de mange, som har rettet henvendelse til forslagsstillerne, kan bl.a. nævnes en person med 54.000 kr. i reparationsudgifter på kun ét år. Det er en ganske alvorlig udgiftspost for en person, som er totalt afhængig af sit motorkøretøj.

En af de mulige konsekvenser er, at brugeren af et sådant motorkøretøj lader det stå i garagen, indtil det bliver gammelt nok til en udskiftning. I mellemtiden bliver han eller hun i sit hjem; men dette kan næppe være særlig tilstræbelsesværdigt inden for handicappolitikken!

Som følge af forslaget tilbageføring af reglerne, så en invalidebil kan udskiftes allerede efter fire

år, må der tillige foretages ændringer i tilbagebetalingsreglerne. For at opnå den størst mulige analogi til reglerne før 1983 foreslås det, at ½ pct. af anskaffelsestallet betales som afdrag hver måned, i princippet indtil halvdelen af anskaffelsestallet er betalt. Såfremt bilen ved salg indbringer et provenu, indbetales yderligere så stor en del af dette, at brugeren har betalt i alt halvdelen af anskaffelsestallet tilbage. Den anden halvdel er afdragsfri og afskrives af kommunen med ¼ pr. måned, og såfremt der efter salg af bilen henstår en udækket saldo, afskrives denne som uerholdelig på én gang.

Det antages, at der p.t. er i underkanten af 10.000 støttede køretøjer i Danmark. Såfremt disse udskiftes umiddelbart efter, at det er praktisk muligt, dvs. umiddelbart efter det 6. år – og efter forslaget umiddelbart efter det 4. år – vil antallet af udskiftninger øges fra ca. 1.700 til ca. 2.500 pr. år. Socialministeriet har i en besvarelse af et spørgsmål fra folketingets socialudvalg oplyst, at en sådan ændring, efter at den er indkørt, vil føre til en varig udgiftsforøgelse på ca. 25 pct. af den samlede årlige låneinvestering. Forslagsstillerne skønner, at merudgiften i 1986-priser vil være af størrelsesordenen 40 mill. kr. pr. år.